

สังคมปัจจุบันขับเคลื่อนไปด้วยความเร็วและอิสระเสรี วัฒนธรรมและค่านิยมต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย จนบางครั้งเส้นแบ่งระหว่างความอิสระกับความเลเยิดก็เลื่อนรางลง หลายครั้งความรีบเร่งและความคุ้นชิน ทำให้เราพลอสืมสิ่งสำคัญที่เรียกว่า **“กาลเทศะ”** ไปโดยไม่รู้ตัว เมื่อต้องไปร่วมงานมงคล หรือแม้แต่งานไว้อาลัย การแต่งกายและการทำตัวที่ไม่เหมาะสม ย่อมสร้างความอึดอัดใจให้แก่ผู้พบเห็น หลายครั้งกลับกลายเป็นพื้นที่ที่ขาด **“ความตระหนักรู้”** ในเรื่องกาลเทศะ ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกายที่ล่อแหลมหรือตามกระแสนเกินงาม หรือพฤติกรรมการแสดงออกที่ลืมหืมคิดถึงใจผู้อื่น

เสรีภาพ หรือ กาลเทศะ

“กาลเทศะ” หาใช่เรื่องล้าหลัง แต่เป็นความงดงามทางจิตใจ และความเคารพต่อผู้อื่นอย่างแท้จริง เรียบร้อย พอดี ไม่มากไม่น้อยเกินไป แน่ละ เสรีภาพเป็นเรื่องหนึ่งที่ทุกคนต้องการ แต่ในความเป็นคนเราที่ต้องรู้จักเคารพไม่ทำให้คนรอบข้างอึดอัด ความสวยงามที่แท้จริงมาจากการแต่งตัวที่สะอาด เรียบร้อย **และเสริมบุคลิกภาพให้ดูน่าเคารพ มากกว่าการพยายามเรียกร้องความสนใจ**

ในยุคที่ผู้คนมักมองหาแต่ความสุขส่วนตัว การที่เราเป็นคนหนึ่งที่รู้จักสำรวม ระมัดระวัง ไม่ทำตัวโดดเด่นจนน่าเกลียด และไม่ทำตัวลึบจนห่อเหี่ยว **ยืนอยู่บนความพอดี** นั่นคือ เส้นที่ที่ยืนที่สุด การแต่งกายดีและการวางตัวงาม ไม่ได้มีไว้เพื่อให้อื่นสรรเสริญ แต่มีไว้เพื่อรักษา **“ความปกติสุขในใจเรา”** และ **“ความรุ่มเย็นแก่ผู้คนรอบข้าง”** เมื่อเรามีความพอดีเป็นเครื่องนำทาง เราก็จะไปได้ทุกที่ด้วยความสุข และกลับมาด้วยความภาคภูมิใจในเกียรติและศักดิ์ศรีของตนเองทุกครั้งไป

ความงามที่แท้จริงมาจากข้างใน กาลเทศะไม่ใช่กรอบที่คอยกักขังอิสระภาพ แต่เป็น **“น้ำหอมของจิตใจ”** ที่ช่วยให้สังคมน่าอยู่ คนที่รู้จักแต่งกายและวางตัวได้พอดี ย่อมเป็นผู้ที่มีเสน่ห์ น่าเคารพ และนำความรุ่มเย็นมาสู่ทุกที่ที่ไป ความงามที่ยั่งยืนที่สุด คือ **ความงามที่ตั้งอยู่บนความพอดี และความเคารพในกาลเทศะ..**